EVROPSKÁ KOMISE

V Bruselu dne 15.6.2012
COM(2012) 292 final

SDĚLENÍ KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ

První zpráva o uplatňování nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 764/2008 ze dne 9. července 2008, kterým se stanoví postupy týkající se uplatňování některých vnitrostátních technických pravidel u výrobků uvedených v souladu s právními předpisy na trh v jiném členském státě a kterým se zrušuje rozhodnutí č. 3052/95/ES

(Text s významem pro EHP)

SDĚLENÍ KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ

První zpráva o uplatňování nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 764/2008 ze dne 9. července 2008, kterým se stanoví postupy týkající se uplatňování některých vnitrostátních technických pravidel u výrobků uvedených v souladu s právními předpisy na trh v jiném členském státě a kterým se zrušuje rozhodnutí č. 3052/95/ES

(Text s významem pro EHP)

OBSAH

1. ÚVOD 4
2. SOUVISLOSTI 4
2.1. Zásada vzájemného uznávání 5
2.2. Nařízení (ES) č. 764/2008 5
3. UPLATŇOVÁNÍ NAŘÍZENÍ (ES) č. 764/2008 V OBDOBÍ 2009–2012 7
3.1. Zřízení kontaktních míst pro výrobky 7
3.2. Vytvoření seznamu výrobků 7
3.3. Oznámení členských států 7
3.4. Výroční zprávy členských států 9
3.5. Zasedání poradního výboru pro vzájemné uznávání 10
4. ŠÍŘENÍ INFORMACÍ 10
4.1. Pokyny 11
4.2. Pokyny pro uplatňování ustanovení Smlouvy týkajících se volného pohybu zboží 11
4.3. Konference, semináře a kulaté stoly 11
5. SOULAD S NAŘÍZENÍM 12
6. ZÁVĚRY 12

1. ÚVOD

Podle čl. 12 odst. 3 nařízení (ES) č. 764/2008[1] (dále též „nařízení o vzájemném uznávání“ nebo „nařízení“) má Komise pravidelně přezkoumávat uplatňování tohoto právního nástroje.

Tato první zpráva Komise o uplatňování nařízení o vzájemném uznávání zohledňuje výsledky tří zasedání poradního výboru pro vzájemné uznávání, která se doposud konala[2], oznámení členských států zaslaná Komise podle čl. 6 odst. 2 a čl. 7 odst. 2 nařízení, informace obsažené ve výročních zprávách členských států určených Komisi podle čl. 12 odst. 1 nařízení[3], informace vnitrostátních kontaktních míst pro výrobky[4], zvláštní informace od zúčastněných stran a stížnosti, petice či parlamentní otázky týkající se dané oblasti, jež Komise obdržela.

Nařízení stanoví v neharmonizované oblasti práva a povinnosti vnitrostátních orgánů a práva a povinnosti podniků, které chtějí v určitém členském státě prodávat výrobky uvedené v souladu s právními předpisy na trh v jiném členském státě, pokud příslušné orgány hodlají přijmout restriktivní opatření ohledně příslušného výrobku v souladu s vnitrostátními technickými pravidly. Obecně se má za to, že nařízení je užitečný právní předpis, který přispěl ke zvýšení povědomí o zásadě vzájemného uznávání. Nařízení snížilo zátěž hospodářských subjektů, které na trh určitého členského státu zavádějí výrobky uvedené v souladu s právními předpisy na trh v jiném členském státě.

Zpráva ukazuje, že nařízení funguje uspokojivě a že momentálně není nutné je měnit. Uvádí též, že existují určité zvláštní kategorie výrobků, u nichž se podle všeho soustředí obtíže spojené s uplatňováním nařízení.

2. SOUVISLOSTI

Technické překážky volného pohybu zboží v rámci EU jsou dosud značně rozšířené. Vznikají tehdy, když orgány členských států na výrobky pocházející z jiných členských států, kde jsou v souladu s předpisy vyráběny nebo uváděny na trh, uplatňují vnitrostátní pravidla stanovující požadavky, jež mají takové výrobky splňovat (např. ohledně pojmenování, formy, velikosti, hmotnosti, složení, prezentace, označení a balení). Pokud se nejdná o pravidla provádějící sekundární právo EU, představují technické překážky, na které se vztahují články 34 a 36 SFEU. Je tomu tak i v případě, že se daná pravidla vztahují bez rozdílu na všechny výrobky, jak zahraniční, tak domácí.

---

1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 764/2008 ze dne 9. července 2008, kterým se stanoví postupy týkající se uplatňování některých vnitrostátních technických pravidel u výrobků uvedených v souladu s právními předpisy na trh v jiném členském státě a kterým se zrušuje rozhodnutí č. 3052/95/ES, Úř. věst. L 218, 13.8.2008, s. 21.

2 Uvedená tři zasedání se konala ve dnech 4. března 2009, 19. listopadu 2010 a 30. listopadu 2011.

3 Tyto zprávy zahrnují období od 13. května 2009 (počátek uplatňování nařízení o vzájemném uznávání) do 31. prosince 2011.

4 Kontaktní místa pro výrobky byla zřízena na základě článku 9 nařízení a jejich úkoly jsou stanoveny v článku 10 nařízení.

2.1. Zásada vzájemného uznávání

Zásada vzájemného uznávání, jež vyplývá z judikatury Soudního dvora Evropské unie[5], je jedním z prostředků zajišťujících volný pohyb zboží na vnitřním trhu. Zásada vzájemného uznávání týká výrobků, na které se nevztahují harmonizované právní předpisy EU, nebo aspektů spojených s výrobky nespadajících do působnosti těchto předpisů.

V rámci zásady vzájemného uznávání koexistují v rámci vnitřního trhu nadále různá vnitrostátní technická pravidla. Členský stát však v zásadě nemůže na svém území zakázat prodej zboží, které bylo v souladu s právními předpisy vyrobeno a/nebo uvedeno na trh v jiném členském státě, a to ani v případě, že toto zboží bylo vyrobeno podle technických či kvalitativních specifikací odlišných od specifikací požadovaných u zboží daného státu. Členské státy se mohou od této zásady odchýlit a přijmout opatření vedoucí k zákazu nebo omezení přístupu takového zboží na vnitrostátní trh pouze za velmi přísných podmínek.

Zásadu vzájemného uznávání tak v neharmonizované oblasti tvoří pravidlo a výjimka:

- obecné pravidlo, že bez ohledu na existenci vnitrostátního technického pravidla v členském státě určení výrobky vyráběné a/nebo uváděné na trh v souladu s právními předpisy v jiném členském státě požívají základní svobody volného pohybu, kterou zaručuje SFEU,

- výjimka, že výrobky vyráběné a/nebo uváděné na trh v souladu s právními předpisy v jiném členském státě nepožívají tohoto práva, pokud členský stát určení může dokázat, že je nezbytné podřídit dotyčné výrobky jeho vlastnímu technickému pravidlu na základě důvodů uvedených v článku 36 SFEU (ochrana veřejné mravnosti nebo veřejné bezpečnosti, ochrana zdraví a života lidí a zvířat, ochrana rostlin atd.) nebo v závazných požadavcích vyskytujících se v judikatuře Soudního dvora, a to v souladu se zásadou proporcionality.

2.2. Nařízení (ES) č. 764/2008

Až do nedávné doby byla velkým problémem při uplatňování zásady vzájemného uznávání nedostatečná právní jistota, pokud jde o důkazní břemeno. To byl jeden z důvodů pro přijetí nařízení (ES) č. 764/2008, kterým se stanoví postupy týkající se uplatňování některých vnitrostátních technických pravidel u výrobků uvedených v souladu s právními předpisy na trh v jiném členském státě a kterým se zrušuje rozhodnutí č. 3052/95/ES.

Nařízení se nevztahuje na celou oblast uplatňování zásady vzájemného uznávání, ani to nebylo jeho účelem. Namísto toho stanoví pravidla a postupy, které musí dodržovat příslušné orgány členského státu, když přijímají nebo mají v úmyslu přijmout rozhodnutí na základě vnitrostátních technických pravidel, které by mohlo

---

[5] Tato zásada vychází ze známého rozsudku Soudního dvora ve věci Cassis de Dijon ze dne 20. února 1979 (Věc 120/78 Rewe-Zentral, 1979, Sb. rozh. s. 649) a byla základem nového vývoje na vnitřním trhu se zbožím. I když zpočátku nebyla v judikatuře Soudního dvora výslovně zmiňována, nyní je již plně uznávána (viz např. věc C-110/05, Komise v. Itálie, 2009, Sb. rozh. s. I-519, bod 34).

bránit volnému pohybu výrobku uvedeného v souladu s právními předpisy na trh v jiném členském státě a na které se vztahuje článek 34 SFEU.

Vnitrostátní orgány proto musí nařízení uplatnit, má-li být přijato správní rozhodnutí, které:

(1) se týká výrobku uvedeného v souladu s právními předpisy na trh v jiném členském státě;

(2) se týká výrobku, na který se nevztahují harmonizované právní předpisy EU;

(3) je určeno hospodářským subjektům;

(4) se zakládá na technickém pravidle; a

(5) přímo či nepřímo vede k tomu, že výrobek:

   (a) nesmí být uveden na trh;

   (b) podléhá úpravám nebo dodatečným zkouškám před tím, než může být uveden na trh nebo ponechán na trhu; nebo

   (c) je stažen z trhu.

Nařízení klade důkazní břemeno na vnitrostátní orgány, které hodlají odepřít danému výrobku přístup na trh. Tyto orgány musí písemně uvést přesný technický nebo vědecký důvod svého záměru odepřít danému výrobku přístup na vnitrostátní trh. Hospodářský subjekt má rovněž možnost svůj případ obhajovat a předložit příslušným orgánům přesvědčivé argumenty.

Nařízení rovněž prostřednictvím zřízení jednoho nebo více kontaktních míst pro výrobky v každém členském státě snižuje riziko pro podniky, že jejich výrobky nezískají přístup na trh členského státu určení.

Filozofie nařízení vychází z přístupu založeného na kombinaci transparentnosti a účinnosti: transparentnost je zajištěna díky výměně informací mezi podniky a vnitrostátními orgány, účinnost tím, že se zamezí dvojitým kontrolám a zkouškám. Preventivní dialog mezi podniky a správními orgány plně využívá nástrojů pro předcházení problémům při volném pohybu výrobků a pro smírné a účinné řešení těchto problémů a lze jej pokládat za klíčový mechanismus nařízení.

Hlavní hodnota nařízení o vzájemném uznávání je spatřována v tom, jak tento právní předpis přispěl ke snížení nákladů na informace (např. tím, že usnadnil přístup malých a středních podniků k vnitrostátním technickým pravidlům), a usnadnil tak využívání volného pohybu zboží a zásady vzájemného uznávání[6].

---

[6] Vše viz Pelkmans, J., *Mutual recognition: rationale, logic and application in the EU internal goods market* (Vzájemné uznávání: opodstatnění, logika a uplatňování na vnitřním trhu EU se zbožím), referát představený na XII. Travemünder Symposium zur Ökonomische Analyse des Europarechts: Primaerrecht, Sekundaerrecht und die Rolle des EuGH, 24.–26. března 2010.

Nařízení o vzájemném uznávání se uplatňuje ve všech 27 členských státech. K jeho přijetí v rámci Dohody o EHP v době přípravy této zprávy ještě nedošlo. Zásada vzájemného uznávání se též uplatňuje v rámci vztahů EU-Turecko[7], avšak nařízení o vzájemném uznávání nikoli[8].

3. UPLATŇOVÁNÍ NAŘÍZENÍ (ES) Č. 764/2008 V OBDOBÍ 2009–2012

Během uvedeného období Komise sledovala uplatňování nařízení v členských státech, a to převážně (ne však jedině) prostřednictvím oznámení a zpráv, které jí členské státy zasílaly. Pořádala také zasedání poradního výboru.

Komise dále podnikla zvláštní kroky ke zvýšení povědomí veřejnosti o zásadě vzájemného uznávání a o nařízení o vzájemném uznávání v rámci jednotného trhu.

3.1. Zřízení kontaktních míst pro výrobky

Ustanovení čl. 9 odst. 1 a 2 požadují, aby členské státy zřídily kontaktní místa pro výrobky a aby Komise zveřejnila a pravidelně aktualizovala seznam těchto míst a jejich kontaktních údajů.

3.2. Vytvoření seznamu výrobků

Dále se v čl. 12 odst. 4 stanoví, že Komise zveřejní příkladný seznam výrobků, které nejsou předmětem harmonizačních právních předpisů EU.

Kontaktní údaje kontaktních míst pro výrobky byly zveřejněny v Úředním věstníku[9]. Spolu s databází obsahující seznam výrobků, které nejsou předmětem harmonizačních právních předpisů EU, jsou nyní dostupné on-line[10], což má usnadnit výměnu informací mezi hospodářskými subjekty, kontaktními místy pro výrobky a příslušnými orgány členských států.

3.3. Oznámení členských států

V čl. 6 odst. 2 a čl. 7 odst. 2 nařízení se zavádí povinnost vnitrostátních orgánů oznamovat hospodářským subjektům a Komisi rozhodnutí podle čl. 2 odst. 1[11] a jiná

---

7 Povinnost uplatňovat zásadu vzájemného uznávání na výrobky vyrobené a/nebo uvedené na trh v souladu s právními předpisy v Turecku se zakládá na článcích 5 až 7 rozhodnutí Rady přidružení ES-Turecko č. 1/95 ze dne 22. prosince 1995 o provádění závěrečné etapy celní unie (Úř. věst. L 35 ze dne 13. února 1996), které stanoví zrušení opatření s rovnocenným účinkem jako množstevní omezení mezi EU a Tureckem. Podle článku 66 rozhodnutí č. 1/95 musí být články 5 až 7 pro účely jejich provádění a uplatnění na výrobky, na něž se vztahuje celní unie, vykládány v souladu s příslušnými rozsudky Soudního dvora Evropské unie. Zásady vyplývající z judikatury Soudního dvora týkající se otázek, na něž se vztahují články 34 a 36 SFEU (zejména věc „Cassis de Dijon“), se tudíž vztahují na členské státy EU i Turecko.

8 Turecko však nedávno zahájilo vnitřní postup k přijetí vlastního nařízení o vzájemném uznávání v neharmonizované oblasti.

9 Poprvé byly kontaktní údaje kontaktních míst pro výrobky zveřejněny v Úř. věst. C 185 ze dne 7. srpna 2009, s. 6.

10 http://ec.europa.eu/enterprise/intsub/a12/

11 Tj. ta správní rozhodnutí, jejichž přímým či nepřímým účinkem je zákaz uvedení uvedeného výrobku nebo druhu výrobku na trh; změna nebo dodatečné zkoušky výrobku nebo druhu výrobku před jeho uvedením na trh nebo ponecháním na trhu; nebo stažení uvedeného výrobku nebo druhu výrobku z trhu.

rozhodnutí o dočasném pozastavení uvádění výrobku na trh. V období od vstupu nařízení v platnost dne 13. května 2009 do 31. prosince 2011 Komise obdržela 1 524 oznámení podle čl. 6 odst. 2 a žádné oznámení podle čl. 7 odst. 2.

Pokud jde o tato známení, 90 % z nich se týkalo výrobků z drahých kovů a zbytek se týkal různých výrobků: potravin (nebo potravinářských přídatných látek či léčivých přípravků), energetických nápojů a elektrických zařízení.

K současnému dni byla obdržena oznámení ze sedmi členských států. Z celkového počtu oznámení však 1 378 pocházelo z jediného členského státu a týkalo se výrobků z drahých kovů.

Podle mínění Komise, a jak je dále uvedeno v bodě 3.4, to ukazuje na skutečnost, že členské státy neoznamují všechna rozhodnutí podle čl. 6 odst. 2 a čl. 7 odst. 2 nařízení, která přijímají.

Vysoký počet oznámení soustředěných v oblasti drahých kovů lze podle názoru Komise vysvětlit tím, že v mnoha členských státech působí stálé a zavedené kontrolní subjekty (puncovní úřady) výslovně se věnující analýzám/zkouškám, puncování a kontrole výrobků z drahých kovů.

Připomínáme, že Komise dříve předložila dva rozdílné návrhy vztahující se k harmonizaci vnitrostátních právních předpisů týkajících se výrobků z drahých kovů. První z těchto návrhů[12] byl předložen v roce 1975 a stažen v roce 1977. Novější návrh[13] byl předložen v roce 1993. Mnohé členské státy (v nichž existuje systém povinného puncování) se proti těmto návrhům rozhodně postavily a dokonce i po předložení pozměněného návrhu v roce 1994 tento odmítavý postoj u značného počtu členských států pokračoval. V následujících letech nebylo možné dosáhnout jakékoli dohody, a návrh byl proto dne 24. března 2005 stažen.

Z pozdějších rozsudků Soudního dvora v této oblasti[14] vyplynulo, že výrobky z drahých kovů dovážené z jednoho členského státu a uváděné na trh v jiném státě, které byly v členském státě v souladu s právními předpisy opatřeny puncem uděleným subjektem, který poskytuje záruku nezávislosti a který podává spotřebitelům náležité informace, by mělo být možné uvádět na trh. Neměl by se činit rozdíl mezi schváleným puncem vyraženým na výrobcích vyrobených v členském státě určení a puncem téhož typu vyraženým na výrobcích dovážených z jiných členských států[15].

---

12 Návrh směrnice Rady o sbližování právních předpisů členských států týkajících se výrobků z drahých kovů, KOM(1975) 607 v konečném znění ze dne 1. prosince 1975; zveřejněno v Úř. věst. C 11 ze dne 16. ledna 1976, s. 2.

13 Návrh směrnice Rady o výrobcích z drahých kovů, KOM(93) 322 v konečném znění ze dne 14. října 1993; změněn prostřednictvím pozměněného návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady o výrobcích z drahých kovů, KOM(94) 267 v konečném znění ze dne 30. června 1994.

14 Hlavními případy jsou rozsudek Soudního dvora ze dne 22. června 1982 ve věci C-220/81, trestní řízení proti Timothymu Fredericku Robertsonovi a dalším; rozsudek Soudního dvora ze dne 15. září 1994 ve věci C-293/93, trestní řízení proti Ludomiře Neeltje Barbaře Houtwipper, 1994, Sb. rozh. I-04249 a rozsudek Soudního dvora ze dne 21. června 2001 ve věci C-30/99, Komise v. Irsko, 2001, Sb. rozh. I-04619.

15 Více konkrétních informací k této otázce lze nalézt v dokumentu „Uplatňování nařízení o vzájemném uznávání na výrobky z drahých kovů“ zmíněném níže v bodě 4.1.

Jelikož tedy neexistují harmonizované právní předpisy EU, lze zajistit volný pohyb výrobků z drahých kovů mezi členskými státy prostřednictvím postupu vzájemného uznávání stanoveného v rozsudku ve věci *Houtwipper*[16]. Komise tudíž v současné době neuvažuje o návrhu další harmonizace v této oblasti.

Pokud jde o potraviny, potravinářské přídatné látky a léčivé přípravky, mohou vzhledem k částečné harmonizaci v dané oblasti existovat rozdíly ve vnitrostátních předpisech (např. klasifikace některých výrobků jako léčivé přípravky či potraviny v různých členských státech, používání jiných látek než vitaminů nebo minerálních látek při výrobě doplňků stravy atd.), které mohou mít dopad na volný pohyb těchto výrobků. V těchto odvětvích se zvažují další harmonizační opatření.

3.4. Výroční zprávy členských států

Podle ustanovení čl. 12 odst. 1 nařízení musí každý členský stát zaslat každoročně Komisi zprávu o uplatňování nařízení. Uvedená zpráva by měla obsahovat alespoň informace o počtu písemných oznámení zaslaných podle čl. 6 odst. 1 a o druhu dotčených výrobků, dostatečné informace o veškerých rozhodnutích přijatých podle čl. 6 odst. 2, včetně důvodů, na nichž se tato rozhodnutí zakládají, a druhu dotčených výrobků a informace o počtu rozhodnutí přijatých podle čl. 6 odst. 3 – zamýšlená záporná rozhodnutí, jež nakonec nebyla přijata, a druhu dotčených výrobků.

Do dnešního dne předložily členské státy Komisi tři takové zprávy: první se týkala uplatňování nařízení v období od května 2009 do května 2010, druhá téhož období v letech 2010–2011 a doplňující zpráva se týkala období do 31. prosince 2011. Od uvedeného data jsou tyto zprávy požadovány za každý kalendářní rok.

Kromě výše uvedených informace navrhla Komise tyto položky:

- analýzu druhů výrobků a/nebo odvětví, kde se nařízení nejčastěji uplatňovalo,
- informace o struktuře a fungování kontaktních míst pro výrobky (personál, počet a povaha dotazů, zjištěné problémy atd.),
- posouzení jakýchkoli obtíží, které se vyskytly při uplatňování nařízení, a návrhy možných zlepšení, a
- zhodnocení dopadu nařízení na praktické fungování zásady vzájemného uznávání.

Z těchto zpráv lze vyvodit tyto hlavní závěry:

(1) Stanoviska členských států byla téměř jednoznačně pozitivní, pokud jde o účinnost nařízení při zvyšování povědomí o zásadě vzájemného uznávání v podnicích, jež se podílejí na obchodování uvnitř EU.

(2) Většina rozhodnutí, žádostí o informace a stížností zaslaných vnitrostátním správním orgánům se týká konkrétních kategorií zboží: výrobků z vzácných kovů, potravin,

[16] Věc C-293/93. Viz poznámka pod čarou 14.

potravinářských přídatných látek a doplňků stravy, stavebních výrobků, hnojiv, náhradních dílů do automobilů, elektrických výrobků a pramenité vody.

(3) Zprávy potvrzují, že vnitrostátní orgány ne vždy sdělují Komisi skutečně přijatá záporná rozhodnutí. Důvody mohou být různé:

– v některých decentralizovaných členských státech mohou regionální nebo místní subjekty přijímat záporná rozhodnutí (a činí tak), která neoznamují ani ústřední správě (která vypracovává výroční zprávy), ani Komisi,

– zdá se, že stále ještě dochází k určitým nedorozuměním, pokud jde o oblast působnosti nařízení[17] a jeho vztah k ostatním právním předpisům EU[18]. Zdá se tak, že některá záporná rozhodnutí skutečně přijatá některými členskými státy nebyla považována za rozhodnutí, na něž se vztahuje čl. 2 odst. 1 nařízení, a proto nebyla Komisi sdělena.

Podniky, kontaktní místa pro výrobky i správní orgány rovněž často zmiňují určitou nejistotu, pokud jde o to, jakým způsobem a kdy vzájemné uznávání uplatňovat v praxi. Zdá se, že vhodným způsobem, jak tento problém řešit, je další šíření informací (podrobnosti v bodě 4 níže). Komise však musí znovu zdůraznit, že to, co je stanoveno v čl. 6 odst. 2 a čl. 7 odst. 2 nařízení, tj. že kdykoli vnitrostátní orgány přijmou rozhodnutí podle nařízení o vzájemném uznávání, musí je oznámit hospodářskému subjektu a současně i Komisi.

3.5. Zasedání poradního výboru pro vzájemné uznávání

Na třech zasedáních poradního výboru zřízeného článkem 13 nařízení, která se do dnešního dne konala, projednávala Komise a zástupci členských států[19] záležitosti týkající se uplatňování tohoto legislativního nástroje.

Hlavními projednávanými tématy těchto tří zasedání byly pokyny vypracované Komisí (viz bod 4.1), úloha kontaktních míst pro výrobky, seznam výrobků, které spadají do působnosti nařízení, otázky informačních povinností, problémy spojené s uplatňováním nařízení a posouzení možností v rámci telematické sítě uvedené v článku 11 nařízení, pokud jde o výměnu informací mezi kontaktními místy pro výrobky a/nebo příslušnými orgány členských států.

4. ŠÍŘENÍ INFORMACÍ

Komise vypracovala pokyny pro uplatňování nařízení v konkrétních odvětvích a přijala další kroky za účelem zlepšení způsobu, jakým funguje zásada vzájemného uznávání i nařízení o vzájemném uznávání.

---

17 Zejména pokud jde o postupy předchozího schválení (na které se tedy uvedené nařízení nevztahuje) v některých členských státech.

18 Zejména ke směrnici 2001/95/ES (směrnice o obecné bezpečnosti výrobků).

19 A od roku 2011 i zástupci států ESVO.

4.1. Pokyny

Komise na žádost členů poradního výboru a s jejich přispěním vypracovala řadu dokumentů s pokyny (v současnosti jich je 9), které nabízejí praktické informace o uplatňování nařízení na některé specifické případy. Tyto pokyny se týkají:

- vztahu mezi směrnicí 98/34/ES a nařízením o vzájemném uznávání,
- uplatňování nařízení o vzájemném uznávání u výrobků z vzácných kovů,
- vztahu mezi směrnicí 2001/95/ES a nařízením o vzájemném uznávání,
- uplatňování nařízení o vzájemném uznávání u doplňků stravy,
- uplatňování nařízení o vzájemném uznávání u omamných a psychotropních látek,
- uplatňování nařízení o vzájemném uznávání u postupů předchozího schválení,
- uplatňování nařízení o vzájemném uznávání u zbraní a střelných zbraní,
- uplatňování nařízení o vzájemném uznávání u hnojiv a pěstebních substrátů,
- uplatňování nařízení o vzájemném uznávání u stavebních výrobků bez označení CE.

Tyto dokumenty, které jsou orientační a nejsou právně závazné, byly rovněž zveřejněny na internetových stránkách Komise týkajících se vzájemného uznávání[20]. Jejich cílem je poskytnout uživatelsky vstřícné pokyny k uplatňování nařízení a budou aktualizovány tak, aby odrážely zkušenosti a informace členských států, orgánů a podniků.

4.2. Pokyny pro uplatňování ustanovení Smlouvy týkajících se volného pohybu zboží

Uplatňování zásady vzájemného uznávání vyžaduje základní znalosti zásad volného pohybu zboží. Komise zveřejnila dokument s názvem „Volný pohyb zboží. Příručka k uplatňování ustanovení Smlouvy upravujících volný pohyb zboží“, ve kterém je popsána zejména zásada vzájemného uznávání a který obsahuje souhrn nejrelevantnější judikatury Soudního dvora týkající se tohoto tématu. Je k dispozici na internetových stránkách Komise týkajících se volného pohybu zboží v neharmonizovaných odvětvích[21].

4.3. Konference, semináře a kulaté stoly

Od roku 2009 Komise uspořádala nebo se zúčastnila 12 seminářů na téma vzájemné uznávání na vnitřním trhu a uplatňování nařízení o vzájemném uznávání. Hlavními účastníky byli akademičtí pracovníci a zástupci konkrétních obchodních odvětví

---

20 http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/free-movement-non-harmonised-sectors/mutual-recognition/

21 http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/free-movement-non-harmonised-sectors/index_en.htm

z oblastí, kterých se vzájemné uznávání nejčastěji týká. Zdá se, že vnitrostátní správní orgány by uvítaly, kdyby se takové semináře pořádaly pravidelněji.

5. SOULAD S NAŘÍZENÍM

Během období, jehož se týká tato zpráva, nevynesl Soudní dvůr žádné konkrétní rozsudky ani nebyla zahájena žádná řízení o nesplnění povinnosti v souvislosti s uplatňováním nařízení o vzájemném uznávání.

Jelikož nařízení je přímo použitelným legislativním aktem Evropské unie, je okamžitě a přímo vymahatelné ve všech členských státech. Jak je v nařízení uvedeno, jakékoliv rozhodnutí, na které se nařízení vztahuje, by mělo stanovit příslušné opravné prostředky tak, aby hospodářské subjekty mohly zahájit řízení před příslušným vnitrostátním soudem. Proto by se podle stanoviska Komise měly záležitosti týkající se správného uplatňování nařízení v konkrétních případech, aniž by to bránilo jakémukoli opatření ze strany Komise, řešit s příslušnými vnitrostátními subjekty.

6. ZÁVĚRY

Z výše uvedených skutečností vyplývá, že určité aspekty nařízení o vzájemném uznávání vyžadují průběžné sledování a mohou být předmětem dalších upřesnění.

Kromě konkrétních kategorií zboží uvedených v bodech 3.3 a 3.4 jsou oblastmi, pro něž Evropská komise navrhuje důkladné a pravidelné sledování prostřednictvím poradního výboru pro vzájemné uznávání:

- problémy s prokazováním, že určitý výrobek byl v souladu s právními předpisy uveden na trh v jiném členském státě,
- problémy s určováním, která právní ustanovení se použijí a které vnitrostátní orgány jsou příslušnými orgány,
- různé zkušební metody používané členskými státy a jejich možná kompatibilita v rámci vzájemného uznávání, a
- úloha postupů předchozího schválení.

Po zvážení získaných informací o uplatňování nařízení nepovažuje Komise v tuto chvíli za nutné předkládat jakékoli návrhy na jeho změnu.

Komise by však chtěla zdůraznit své odhodlání pokračovat ve sledování zvláště důležité oblasti, kterou vzájemného uznávání na vnitřním trhu je, tím, že a) zlepší informovanost a připraví školení; b) bude využívat nástroje pro předcházení problémům při volném pohybu výrobků a pro smírné a účinné řešení těchto problémů a c) v případě nutnosti využije pro odstraňování neoprávněných překážek stávajících možností, které poskytuje právo EU.

V tomto smyslu navrhuje Komise pokračovat v období 2012–2017 ve zkoumání témat týkajících se výše uvedených oblastí a v jejich projednávání v rámci poradního výboru s cílem analyzovat fungování stávajícího právního rámce EU pro vzájemné uznávání. Pokud rozdíly

v uplatňování nařízení o vzájemném uznávání mezi jednotlivými členskými státy nabudou většího praktického významu, může být oprávněný zásah ze strany Komise.

Na závěr je třeba zdůraznit, že vzájemné uznávání obecně a uplatňování nařízení konkrétně nemohou vždy poskytnout řešení pro zajištění volného pohybu zboží na jednotném trhu. Jedním z nejúčinnějších nástrojů jak pro hospodářské subjekty, tak pro správní orgány zůstává harmonizace.

Komise proto bude v souladu s čl. 12 odst. 3 nadále sledovat uplatňování a účinky nařízení a zváží případnou potřebu budoucích změn ve své příští zprávě o uplatňování nařízení (ES) č. 764/2008.

xxx

Komise žádá Evropský parlament, Radu a Evropský hospodářský a sociální výbor, aby tuto zprávu vzaly na vědomí.